

5 DIENAS IGAUNIJĀ

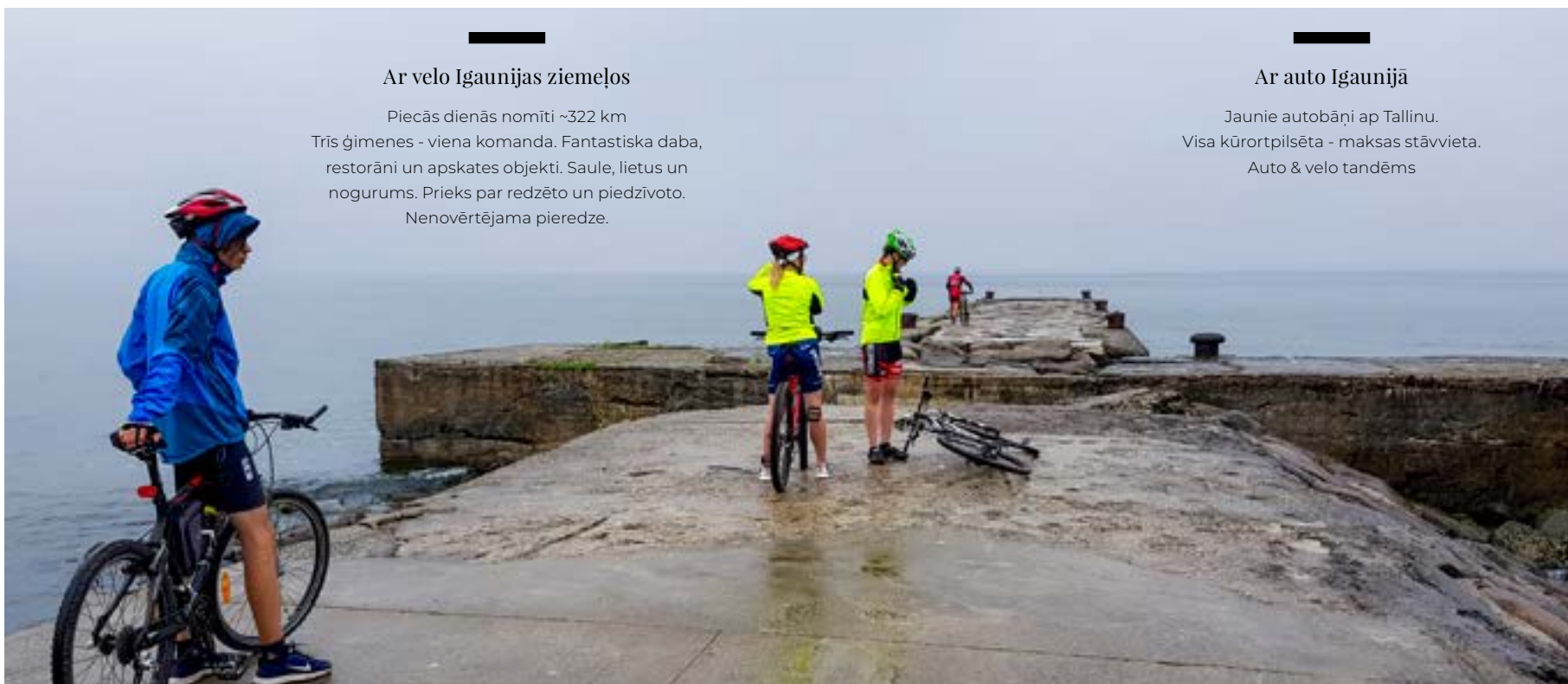
2020. GADA AUGUSTS

Ar velo Igaunijas ziemeļos

Piecās dienās nomīti ~322 km
Trīs ģimenes - viena komanda. Fantastiska daba,
restorāni un apskates objekti. Saule, lietus un
nogurums. Prieks par redzēto un piedzīvoto.
Nenovērtējama pieredze.

Ar auto Igaunijā

Jaunie autobāņi ap Tallinu.
Visa kūrortpilsēta - maksas stāvvietā.
Auto & velo tandēms

Dāvja un manu riteni Didzis jau ceturtdien savāca uz Ilzeni, tāpēc pēc Latgales trīs-dien-nieka ierodamies svētdienas vakarā ar pārējām mantām pārbāztu Daigas vecāku audi. Vakars, kā jau vakars laukos, palidinām dronu, pameklējam Renāra spēļu droniņu, kam beidzās baterija, un iekrita kaut kur āboliņa laukā, kuru pēc 3 stundu meklēšanas, septiņu cilvēku sastāvā, beidzot, kad Didzis piesola kasti alus, Andža atrod, un tad jau atliek tikai paēst vakariņas, nomainīt vecos veloturētājus pret jauniem, un

salikt riteņus uz mašīnas jumta. Ik pa laikam atskrien Viesturs un uzprasa: “Kāds plāns, kāds plāns?”, vienojamies par izbraukšanas laiku un vietu..

VAKARS PĪLĀDŽOS

CEĻOJUMA PIRMĀ DIENA.

Kāpēc Igaunija? Pirmkārt dēļ Covida, kas pajaucā plānus, otrkārt, kāpēc ne, un labi, ka tā sanāca :)

Tā, kā 8:00 plānojām izbraukt, tad jau ap 7:00 sāku runāt skaļāk un spēcīgāk situ kājas pret grīdu. Samērā laicīgi aizgājām gulēt, bet tomēr kardināli izmainīt jauniesu dienas režīmu no 14:00-04:00 uz 7:00-00:00 nav viegls uzdevums, un lai vai kā es tam neticēju, bet pirms 8:30 esam jau izbraukuši. Oficiāli visa ceļotāju grupa 3 automašīnu sastāvā satiekās pie Apes centrālā Top veikala. Izskatās, ka esmu pakāsis zobu pastu un birstīti, to, tad arī te iepērkam. Nākošā pietura Tartu lielveikalā, kur visi Ilzēnieši pirms skolas brauc iepirkt jaunākās štātes. Didzis te iepērk iztrūkstošos guļam- maisus, un stiepjām tālāk. Pa ceļam ātrās pusdienas cirkulī, un pirms 14:00 esam jau pie viena no krutākajiem Igaunijas ūdenskritumiem - Keila Juga. Safotčējāmies, izlaižām riņķi ar dronu, ja pa ceļam ik pa laikam lietūs, tad te, saulīte un jauks laiks. Turpat netālu ir bezmaksas piejūras telšu vietas ar visām igauņu ekstrām: tualeti, galdiņu, grillu ar malku un svaigu jūras gaisu. Mašīnas atstājam brīvajā vietīnā, nokrāmējam riteņus, pārgērbjamies par riteņbraucējiem un braucām

apskatīt vietējos smukumus. Braucām gar piekrasti, reizēm taka traki smilšaina, kalnaina, ar asiem rožu ērkšķiem. Par brīnumu visi brauc diezgan raiti, un arī riepas pagaidām veselas. Ik pa laikam saskrienamies ar Elgu un Robertu, kas izmantojot mūsdienu navigācijas priekšrocības atkož, kur mēs blandāmies. Tātad viņām ir piešķirts auto, mums velosipēdi. Pēc smukumu apskatīšanas, atzīmējam izbraucienus ar vakariņām, kādreizējās kara pilsētiņas Paldiski krodziņā. Didzis pa telefonu izsauc arī Elgu un Robertu. Uzzinām, ka mūsu vietā igauņi jau cepot šašliku.

Pēc vakariņām diezgan raiti pievarējam atlikušos 20 km, daļa grupas, ieskaitot mani brauc tik ātri, ka visiem ceļu galiem paskrienam garām, un attopamies atkal pie ūdenskritumiem. Tomēr galu galā, kad nonākam kempingā, igauņi ir jau prom, un varam būvēt savu telts pilsētiņu, smērēt maizītes, un baudīt burvīgo Igaunijas dabu. Šodien laiks bija superīgs, bet rīt sola lietu..

Trīs volvo automašīnas. Septiņi dažādu marku velosipēdi. Deviņi ekskursanti.

CEĻOJUMA OTRĀ DIENA

*Neliels sagurums. Jaunie Igaunijas autobāņi. Lietus.
Tallinas promenāde un vecpilsēta.*

Laikam tomēr neliels sagurums un daudz svaiga gaisa, bet nogulēju līdz 7:00 pat bez iešanas uz krūmiem pačurāt. Didzis arī jau knosās gar jūrmalu, un tā, ik pa laikam, kāds izvelās no telts. Pusdesmitos esam sapakojušies un gāžam uz Tallinas kempingu. Stundu braucot pa Igaunijas autobāņiem, kādus mums arī sola izbūvēt līdz 2045. gadam, esam nonākuši distances slēpošanas trases telts vietīņā, meža vidū. Tā momentāli tiek izbrākēta, tāpēc braucam uz 10 km attālo pludmali. Iebraucam pie jūras ciematiņā, un, kā vēlāk iztulkojām, uz zīmes bija rakstīts, ka rotaļu laukums un peldvieta līdz 23:00 paredzēta vietējiem ciematiņa iedzīvotā-

jiem. Vietīņai nav ne vainas, ja nebūs, kur palikt, tad teltis celsim šeit. Noņemam riteņus, pārgērbjamies un pa Cēsis-Valmiera līdzīgu velotaku ar trakām saknēm un akmeņiem braucam gar jūru uz Tallinas pusi. Pagaidām nelīst, bet saulīte arī nespīd. Apskatām salu, uz kuru reizēm var aiziet ar sausām kājām, un lietus ir klāt. Savelkam lietus jakas, bet līst un līst. Braucam meklēt krodziņu, kur nogaidīt un paēst. No sākuma tiekam līdz glaunajam piejūras hotelim, to restorānos neuzdrošināmies iet iekšā, bet par laimi turpat blakus ir grillbārs, tur arī, kā slapjas žurkas salienam aliņā

*Vakar ar velosīpēdiem
nobraukti 66 km,
šodien 50 km.*

*Tallinas vecpilsēta, ne pirmo reizi, bet ar
riteņiem viss ātrāk un savādāk..*

1/4 šašlika porcija ir paliela parasta porcija, nevaru iedomāties, kāda ir pilna. Esam salījuši, kājas slapjas, un tā arī līdz galam nevaram sasildīties. Lietus arī tik līst un līst. Galu galā, pasūtam viesnīcas numuriņus, aizvzināmies pēc mašīnām, un ap 15:00 esam jau hotelī. Hotelis tieši piemērots mums, ir pat restorāns, ierāda mums vietīņu, kur nolikt riteņus. Beidzot varam uzvilkt sausas drēbes, sasildīties dušā un uzrakstīt atskaiti par vakardienu.

Ap 17:30 noskaidrojās, un, lai, gan jūtams neliels sagurums, visi raiti sataisās un dodamies izbraucienā uz Tallinu. Viesturs pirms ceļa tiek apveltīts ar cimdā ielīdušas bites vai lapsenes kodieniem.

Šodien sēžot viesnīcas mājīgajā restorānā, padomāju, ka ceļot ar riteņiem pa Igauniju, nemaz nav sliktāk, kā pa tālu tālajām zemēm.

Kā pirmā lielā pietura ir Tallinas olimpiskais burāšanas centrs, Viesturs atcerās, kā te notika 1980. gada olimpiādes burāšanas sacensības.

Plaša un skaista promenāde ar modernu velo celiņu, Tallinas vecpilsēta, ne pirmo reizi, bet ar riteņiem viss ātrāk un savādāk. Mājupbraucot

piestāju maliņā, lai apskatītos karti, kur jābrauc, pa to laiku pārējie pazūd no acīm, un paliekam tikai mēs ar Viesturu. Par laimi pēc vairākiem kilometriem, kad arī mēs aizbraucām ne uz to pusi, atkal satiekamies. Vēlāk Viesturs pie luksofora satiek savu paziņu Vilni no Ilzenes, kas te strādā par autobusa šoferi, kaislīgs riteņbraucējs, vairākas reizes pirms tam esam ar viņu savānījušies, un pēc viņa norādījumiem arī tā nedaudz esam vadījušies.

Pusdeviņosejam uz viesnīcas restorānu, ļoti mājīga atmosfēra, laipna apkalpošana un garšīgs ēdiens. Šodien padomāju, ka ceļot ar riteņiem pa Igauniju, nemaz nav sliktāk, kā pa tālu tālajām zemēm.

*Plašā un skaistā Tallinas
promenāde ar moderno
veloceliņu.*

CEĻOJUMA TREŠĀ DIENA

*Lahemaa parks. Desmitais velomaršruts. Zemūdeņu kara bāze. Viinistu rags.
Purva taka. Sprints. Lietus mākoņi.*

Rīta duša, somu krāmēšana, bet nav jānovāc un jāžāvē telts, tāpēc varam gulēt ilgāk. Ap 8:00, kad eju prasīt Žiguriem čaiņiku, Didzis jau izvilcis portatīvo un strādā, bet par laimi, tas tāds īsmirkliģis vājuma brīdis un pēc 9:00 dodamies uz 50 km attālo Lahemaa parka piejūras kempinga vietām. Igaunijas bāņi ar atļautajiem 110 km/h, viaduktiem un pārdomātajiem apliem liek domāt, ka viņi vairāk ir pieskaitāmi somiem un zviedriem, nekā mums, un, ja tā padomā, igauņu un somu valodas ir taču stipri līdzīgas. Pēc velostarta drīz vien saprotam, ka nekāda braukšana pa takām

šodien nebūs, un drīz vien esam atpakaļ uz klusā, asfaltētā piejūras ceļa. Kā jau iepriekš biju plānojis, turamies sākumā pie 10 velomaršruta, jeb maršruts apkārt Baltijas jūrai. Sākumā stiepjam milzīgā ātrumā, bet pēc apmēram desmit km par laimi - viens mīkstais, un, kamēr Viesturs meitas ritenim maina kameru, varam nedaudz atvilkt elpu. Pa ceļam vismaz 3 vietās redzam reklāmu uz kafejnīcu / veikaliņu, kas protams kļūst par mūsu pirmo lielāko pieturu. Dāvis noēd savu burgeri, tad atņem manu hotdogu, izdzer igauņu 2 eur dārgo smūtiju, tad uzēd konfektes un cepumus.

*Vismagākā un garākā velodiena,
nobraukti vismaz 102 km*

Ja mamma to redzētu vai nu no priekiem apraudātos, vai nu bārtu mani, ka neesmu laicīgi padomājis par kārtīgām brokastīm.

Lai nebūtu visu laiku tik jāstiepj pa šoseju, ie-
braucam apskatīties kādreizējo piejūras zve-

jnieku ciematiņu. Pēc tās jau otrs kritiens mūsu grupā, par laimi nav pārāk traks, tikai elkonim noberzta āda, bet vēlreiz pārlicinos, ka ekskursijā klipšpedāļi var būt bīstami.

Vēlāk apmeklējam PSRS laika mantojamo - zemūdeņu kara bāzi. Biju aizmirsis, ka jau lasīju par to iepriekš internetā, tāpēc sākumā pusstundu spriedām, kas tas ir par brīnumu, un, kas tā ir par ieejas maksu, Didzis jau bija nolēmis, ka te var nopirkt biļeti uz prāmi, un jau iebruca teritorijā. Par laimi apsardzes nebija, un mums neviens neko neaizrādīja. Finālā, katrs nopirkām

Ir jau stipra pēcpusdiena, nobraukti 50km, un vēl plānojās tik pat daudz, tāpēc steidzīgi izbraucam jūras ragu, atkal ar padomju laika robežapsardzes paliekām, un steidzamies uz pēdējo šīs dienas apskates objektu – Lahemaa RP, Viru raba skv, jeb purva taku. Pa ceļam tomēr mūs panāk lietuss mākonis, un kādu laiciņu esam spiesti stāvēt zem eglītēm.

pa ieejas biļetei un braucām skatīties. No sākuma izložņājām vecu kara kuģi, kas drīz vien būs tā izpuvis, ka labāk uz tā klāja nevazāties. Drupas interesantas un kičigas, ar grafiti zīmējumiem un pa eiropas naudām sataisītiem caurspīdīgiem plakātiem, tomēr jāskatās, kur sper kāju, un Didzis saka, ka Latvijā diez vai ar tādiem drošības noteikumiem atļautu šādu publisku objekta apskati. Viesturam te tik ļoti patīk, ka uzrāpjoties uz betona konstrukcijām viņš skaļi sapņo, kā šeit varētu nosvinēt savu dzimšanas dienu. Uz tās lūk tur saliņas viņam būtu štābiņš, viesi tur piebrauktu ar laivām un dāvanām, tur tajās ēkās varētu būt naktsmājas u.t.t..

Pa ceļam uz Viinistu ragu iebraucam lielā, glaunā pārtikas veikalā, kamēr Viesturs ar meitu aptiekā iepērk smērītes, un Didzis veikalā alu, mēs ar Dāvi ēdam, veikalam ārpusē nopirktās zemenes.

Pēc 10 km brauciena nonākam šajā ceļojumā glaunākajā restorānā. Elga ar Robertu te jau mums priekšā. Ēdiens šeit vienkārši fantastisks. Cenas jau arī protams, kā restorānā, bet, tā, kā te Igaunijā viss ir dārgāks, nekā Latvijā, tad 15 eur par tik garšīgām pusdienām ir vairāk nekā vērts maksāt.

Ir jau stipra pēcpusdiena, nobraukti 50 km, un vēl plānojās tik pat daudz, tāpēc steidzīgi izbraucam jūras ragu, atkal ar padomju laika robežapsardzes paliekām, un steidzamies uz pēdējo šīs dienas apskates objektu - Lahemaa RP, Viru raba skv, jeb purva taku. Pa ceļam tomēr mūs panāk lietuss mākonis, un kādu laiciņu esam spiesti stāvēt zem eglītēm.

Purva taka jau atkal ļoti iespaidīga, ar skatu torni un daudziem ezeriņiem, vienā no tādiem peldās igauniete, bet

bez augšīņas, un tāpēc ieraugot mūsu karavānu, kautrējās līst laukā. Viesturs saka, ka viņš arī labprāt nopeldētos, bet iespējams saprot, ka pārāk ilgi vairāk kavēties nedrīkst, jo strauji tuvojās vakars un tumsa.

Alise pēc fotosesijas purvā uzņemās vadošo lomu, un sprintā aizbrauc uz 15 km attālo kempingu. Es palieku drusku iepakā, jo braucam garām tādai milzīgai muižai, ka grēks būtu pat vienu bildīti neuztaisīt. Minot pa mežu vienam riteņa pedāļus prātoju, vai tiešām visi aiztesās pa šo ceļu, bet pēc kāda laika redzu, ka manam Dāvim spēki iet uz beigām, bet sakostiem zobiem vēl turās. 1.5 km pirms finiša lieku apstāties, jo redzu, ka spēku rezerves tuvu nullei, un baidos, ka neapkrīt ar visu riteni uz asfalta.

Tomēr veiksmīgi aizbraucam līdz galam. Pārsvarā visās kempinga vietīnās kāds jau ir ievācies, bet, kur nolikām mašīnas, neviens igaunis par laimi šašliku necepa.

Steidzīgi Dāvim dodu ēst visu, ko esmu iepriekš iepircis, pa to laiku uzceļu telti. Atkal atvilcīes viens lietuss mākonis, kas mēģina mūs drusku atsvaidzināt. Par laimi, mums ir arī nojumīte, un galvenais ēdamgalds paliek sauss. Vakarā dzeram vīnu, kolas, alu un kokteiļus, kas nu kuram vairāk iet pie sirds, un, ko gadi un mammas atļauj. Viesturs uzcep visiem desiņas. Elgai jau viss ZB, kamēr mēs blandāmies apkārt ar riteņiem, viņai jāauklējās ar mazo, runīgo Robertiņu.

Šodien gara un smaga diena visiem, ap pusnakti salienam teltīs, un pēc dažām sekundēm dzirdami tikai krācieni.

CEĻOJUMA CETURTĀ DIENA

Kempinga vietā - viesu māja. Mellenes.

Krutākais restorāns ciematā. Fantastiskais saulriets.

Vakardienas brauciens drusku liek par sevi manīt, bet tiksim atkal uz riteņiem, un būs labi. Ap 6:00 esmu pamodies, matracis tāds patukšs, varbūt kaut kur laiž garām. Apmēram stundu rakstu atskaiti par vakardienu. Saules joprojām nav, ir padzestrs, un arī telts pilnīgi slapja. Palidinu drusku dronu, bet nekas prātīgs tur izskatās, ka nav sanācis. Dāvis guļ līdz pēdējam, un, kā, parasti, no rītiem, nav pārāk labā omā, viņa Garmin gudrais pulkstenis jau trešo dienu rāda, ka pat no rīta atlikušā enerģija ir tikai 5%. Apmēram pusstundas laikā ar mašīnām aizraļļojam līdz nākošajam kempingam, tas, kas par maksu, bet tur tikai

teltis un kemperi, rezerves variants turpat netālu bija daudz piemērotāks. Paņēmām 2 istabiņas un mājiņu pagalmā pie upītes. Turpat arī sadzenam mašīnas, un mums krutajā piejūras kūrortā ir sava midziņa. Šodien negribās baigi skriet, tāpēc jau pēc dažiem metriem piestājam pie veikala, pēc tam pēc 200 m pie burgernīcas, kad nu beidzot sākam braukt, vispirms apmeklējam tuvējo ostu, pēc tam atrodam MTB taku ar grāvīšiem, kritušiem kokiem un bekām. Didzis, kā jau lielais sēņu mīlis, nevar pabraukt garām nevienai baravikai. Pēc zemes ragu un govju ganāmpulku apbrīnošanas ievērojam, ka te bez sēnēm vēl ir nenormāli daudz melleņu.

*Pēc trakā vakardienas skrējiena,
šodien atpūtas diena, bet par spīti
tam ar velo nobraukti 67 km*

Tad nu ķeramies klāt pie Igaunijas ogu ēšanas, un spriedelējam, cik te latvieši varētu daudz salasīt un nopelnīt. Uz līdzīgas nots arī visa diena tiek pavadīta: ēdot restorānos, pārēdoties mellenes, apskatot bākas, dzotus, pilis, ciematiņus, un brīvda-bas muzejus.

Tē bez sēnēm vēl ir nenormāli daudz melleņu. Tad nu ķeramies klāt pie Igaunijas ogu ēšanas, un spriedelējam, cik te latvieši varētu daudz salasīt un nopelnīt.

Noslēdzot apli saprotam, ka rakstīt atskaitē 47 km nebūtu kruit, tāpēc plēšam pa jauno velociņu līdz Vana-Jūri kivid, jeb

kārtējam smukumam. Didzim teicām, ka alu varēs izdzert pie jūras, bet tā, kā jābrauc bija vismaz 6 km, nevis absolītais pusotrs, tad nu tālāk nācās braukt mums jau bez Didža.

Pēc vakariņām krutākajā ciema restorānā, mūs mājās pavada vienreizējs saulriets, tomēr te ir drusku savādāka daba, nekā mums, man patīk. Liekās, ka varētu iet gulēt, bet tomēr vēl pastāstu Viesturam atpūtas istabā uz ādas dīvāniem un teļuka dažus savus mednieku stāstus. Dāvis ar Renāru arī tādi žipčiki, atnāca turpat patusēt ar telefoniem. Viss miegu ciet!

*(..) bet kas bija vispirms
būt vai nebūt?
kad bušanas vēl nebija
bija nebušana – loģiski (..)*

Contra – “Tik grūti ir būt latvietim”

CEĻOJUMA PIEKTĀ DIENA

*Vēlogrupas sastāvs sarūk. Augstākais Igaunijas ūdenskritums.
Narva-Jõesuu un Narvas pilsētiņas. Mājupceļš.*

Starp Narva-Jõesuu un Narvas pilsētiņām ir sgandrīz savienojošs veloceliņš, pa vidu tikai posms pa šoseju, kur piektdienas dienā satiksme pietiekami intensīva, un, lai būtu vēl nedaudz sarežģītāk, uz ceļa notiek arī remontdarbi, bet par laimi visi šo nosacīti bīstamo maršruta posmu pieveic bez problēmām.

Ceļš vijās gar Narvas upi, kas patreiz ir Igaunijas un Eiropas savi-
enības robeža ar Krieviju. Gar ceļu daudz karavīru kapi, pieminekļi
gan vienai, gan otrai pusei. Kaut kā no tās vietas staro tāda pa-
drūma aura, un gribās ātrāk tikt prom. Narvā pabraukājam pa promenā-
di, Igaunņu puses cietokšņa pagalmu, aizbraucam līdz elektrostacijai
un milzīgajai pareizticīgo baznīcai. Pilsētā ir vairāk nekā 50 tūkstošu
iedzīvotāji un ~ 93 % no viņiem dzimtā valoda ir krievu. Kā jau daudzur
pasaulē, uz kartes teritoriālās robežas ir vienas, bet praktiskā situācija ir
savādāka. Lietuvieši un baltkrievi ir samaisīti ar latviešiem, krievi samaisīti
gan ar igauņiem, gan latviešiem u.t.t.. Kamēr tas ir sadzīvīskā līmenī, tik-
mēr visi dzīvo draudzīgi, kad pa vidu sāk maisīties politiķi vai garīdznieki,

sākās kari. Cerams ar laiku cilvēce sapratīs, ka, lai vai kā mēs gribam uzspi-
est atšķirības, to nav, visi esam cēlušies no vienas šķirnes pērtiķiem un
musulmaņu Dievs daudz ko neatšķirās no Latviešu pagāņu dieviem. Pus-
dienās apēdam itāļu picas, ko uzcepuši igauņu krievi, lai, gan tas nav tas
lētais ēdiens defoltā, tomēr šis mums sanāca vienas no pēdējo dienu
lētakajām ēdienu reizēm. Bērniem picas garšo, tāpēc noskaņojums pie
galda gandrīz labs. Protams sagurums, un katrai vecuma grupai savas
prasības. Liekās, ka vislabāk saprotās Dāvis ar Renāru, viņiem sakrīt gan
intereses, gan vecumi. Pēc kaloriju uzņemšanas uzņemam steidzīgu kur-
su uz mašīnas stāvvietu. Kamēr mēs ar Dāvi fotografējamies pie skaista-
jiem Igaunijas portretiem, tikmēr Žīguru banda jau tālēs zilajās.

*Tō bāku, uz kuru sākumā braucām,
tā arī neaizgājām apskatīt, un
sastutējuši riteņus uz jumtiem,
traucamies mājās..*

lebraucot Narva-Jõesuu pilsētiņā beidzot ierau-
gu briesmīgo zīmi, ka te viss parkings par mak-
su, kā zīme, brauciet mājās, un šajā pusē esiet
uzmanīgi, jau otro reizi apmeklējot šo Igaunijas
nostūri redzu nodevīgo plāksteri pie mašīnas
loga. Pašvaldības policisti ir pacentušies un
soda kvītij klāt pievienojuši arī paskaidrojušu
bukletīnu, tas, kā tāds vietējais kolorīts tūris-
ma ceļvedim. Domāju kamerās visu labi varēja
redzēt, kā mēs tur pārparkojāmies, un domāju
soda naudās viņi iekasē tik pat daudz, cik sa-

maksā parastā veidā, un spriežot pēc “pārpil-
najām” stāvvietām, tūristi šo vietu vienkārši
“dievina”. Bet, gan jau tas viss tiek darīts galve-
nokārt dēļ vietējiem Narvas iedzīvotājiem, kas
šeit brauc atpūsties pie jūras. Zinu, ka dusmas
par neviesmīlīgajiem policistiem un vietējo
pašvaldību ātri pāries, un tomēr 31 eur nav 400
eur, ko Vīnē no nepareizi noparkotas mašīnas
var noplēst. Katrā ziņā ceļojot tikai ar velosipē-
du no sodiem par zīmju vai dažādu aizliegumu
neievērošanas var veiksmīgāk izvairīties.

Mums ar Dāvi līdz Valmierai apmēram 4,5 h brauciens, pēc tam Didža meita Sindija pārņem mašīnas vadību, un vēl 1,5 h līdz Ilzenei. Elgai ar Didzi un Robertu līdzīgs ceļa gabals, kas mums līdz Valmierai. Pa ceļam 2x pietājam, lai nopirktu kūpinātās zivis, kas ķertas lielajā Peipusa ezerā. Pie vienas no tirgotājām ieraugu viņas pašas apgleznotu dēlīti, ko, kā māksliniece saka, par krāsu cenu arī iegādājos. Turpat aizejam arī uz mest aci uz jūrai līdzīgam ezeram, ūdens silts, viļņi mazi, bet vēl tālu jābrauc, tāpēc saļecam mašīnā un plēšam tālāk. Šorīt diezgan agri tomēr pamodos, un dēļ noguruma un laika maiņas mācās virsū miegs. Berzēju acis, kamēr no sviedriem sāk viss sūrstēt un asarot, bet apstāties nedrīkst, jo gribās taču uz Latviju. Vienam Igaunijas veikalam paskrienu

garām, Valgā google navigācija apved apkārt pa apvedceļu, tāpēc igauņu saldumi šoreiz izpaliek. Pieturu Strenčos pie jau zināmā Top veikaliņa. Te jau viss saprotams, un cenas arī daudz mērenākas, kā, piemēram, līdzīgs smūtijs te maksā 99 centus, kamēr Igaunijā pirkām par 1.60 - 2.00 eur + maksa par taru. Iespējams, ka kaimiņvalstī algas un pabalsti ir lielāki, bet automātiski arī viss cits paliek dārgāks, tāpēc caurmērā domāju dzīves līmenis ir ar mums līdzīgs, tomēr ceļu infrastruktūra viņiem gan ir galvas tiesas pārāka par mūsējo. Ceru, ka mūsu politiķi ar laiku attēdīsies, vai, kā jau tas dabā notiek, mainās paaudzes, un ir pamats cerēt, ka atstātais negatīvais padomju laika mantojums ar laiku Latvijā izzudīs..

*Uz velosipēda nocināti pēdējie
37 km pa Igauniju.*

Prieks par to, ka iztikām bez smagām traumām un kritieniem, vienmēr atradām naktsmājas, un katru reizi likās, ka tās ir mums vispiemērotākās. Igauni ir fantastiski pavāri, un tagad man pat ir veseli divi restorānu favorīti, kas ierindojās starp maniem top, top ceļojuma un ikdienas restorāniem. Par cenām es nerakstīšu, jo naudu var nopelnīt, bet atmiņas un sajūtas, tās paliks. Kompānija mums bija izcili sportiska un izturīga, veciem bukiem, kā man, Viesturam un Didzim nemaz nebija tik viegli turēt līdzī jaunības sparam. 3 ģimenes, bet strādājām, kā viena komanda, braucot pēc vislabākajām MTB sacensību tradīcijām. Pārējie biedri tika vienmēr brīdināti par mašīnām, kas tuvojās, grāvīšiem, celmiem, kritušajiem kokiem, jo braucot grupā, pēdējiem dalībniekiem ne vienmēr viss ir redzams un pamanāms. Pieredzi var iegūt tikai braucot, un ceru, ka visi ieguva daudz vērtīgu atziņu un iespaidu. Kā jau iepriekš minēju, skaistā Igaunija, mums latviešiem ir ļoti tuva, un manuprāt ejot kājām vai braucot uz riteņa to var iepazīt vislabāk. Paldies visiem ceļa biedriem par izturību, un it sevišķi jau pašiem jaunākajiem. Atsevišķs paldies Viesturam, kas bija brauciena iniciators. Covids diemžēl pajauca mūsu veloplānus septembrī, bet cerams drīz tas viss atrisināsies, un pārējā pasaule atkal būs vaļā! Līdz nākošai reizei!

VELO CEĻOJUMA ŽURNĀLS NR.1

